

ΘΕΑΤΡΟ

«Η ΔΙΠΛΗ ΑΓΑΠΗ» τοῦ κ. Ἡλίας Κατσόγιαννη, θίασος Ἄννα Χριστοφορίδη—Θ. Καμενίδη—«Ἐσπερος».

Τὸν κ. Κατσόγιαννη τὸν ἠξέραμε ὡς ποιητὴ μὲ τὴ διπλὴ νότα, πατριωτικὴ καὶ ἐρωτικὴ. Ἴδου τώρα ὁ κ. Κατσόγιαννης δραματικὸς συγγραφέας. Καὶ ὅσοι εἶδαν τὴν πρεμιέρα τοῦ ἔργου τοῦ «Διπλὴ ἀγάπη» στὸν «Ἐσπερο» ἔμειναν τόσο συγκινημένοι καὶ γοητευμένοι καὶ ἀπὸ τὴν ἀξία τοῦ ἔργου καὶ ἀπὸ

παίξιμο τῶν ἠθοποιῶν, ὥστε ἐσχημάτισαν τὴ γνώμη ὅτι ὁ κ. Κατσόγιαννης ὡς δραματικὸς συγγραφέας ὑπερέβαλε τὸν ποιητὴν. Ἡ ὑπόθεση τοῦ ἔργου μᾶς μεταφέρει στὴν παραμονὴ τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821. Δυὸ νέοι, ἡ Δρόσω καὶ ὁ Λάμπρος συνδέονται μὲ τὴν ἀγνὴ καὶ δυνατὴ ἀγάπη τῶν χωρικῶν τοῦ παλαιοῦ καλοῦ καιροῦ, καὶ παρὰ τὴν ἐπέμβαση τοῦ πλούσιου τσελιγγόπουλου Νάσου ποὺ ἀγαποῦσε κι' αὐτὸς τὴ Δρόσω καὶ τὴ ζήτησε σὲ γάμο, ἡ Δρόσω ἀρραβωνιάζεται μὲ τὸ Λάμπρο. Ἀλλὰ ὁ Λάμπρος ἔχει κι' ἄλλη μιὰ ἀγάπη πιὸ ὑψηλὴ πιὸ δυνατὴ, τὴν ἀγάπη στὴν πατρίδα. Ἐμπιστος τῶν Δεληγιανναίων ἔχει μνηθῆ στὴν ἐπαναστατικὴ κίνηση τῆς Φιλικῆς Ἐταιρίας.

Σὲ λίγο ἡ Ἐπανάσταση ξεσπάει καὶ ὁ Λάμπρος μὲ φλογερὸ ἐνθουσιασμὸ ἀρπάζει τὰ ὄπλα καὶ κάτω ἀπὸ τὴ σημαία τῶν Δεληγιανναίων πολεμᾷ τοὺς Τούρκους σὲ πολλὰς μάχες, ἕως ὅτου ἐλευθερώνεται ἡ Τριπολιτσά. Κατὰ τὴν ἀπουσία τοῦ ὁ Νάσος, ποὺ δὲν πῆρε μέρος στὴν Ἐπανάσταση, τεχνάζεται μὲ τὸ γέρο Μάνθο διάφορες μηχανορραφίες γιὰ νὰ καταφέρῃ τὴ Δρόσω, ἀλλὰ τοῦ κάκου. Ἐπειτα διαδίδουν ὅτι ὁ Λάμπρος σκοτώθηκε στὸν πόλεμο. Ἡ Δρόσω κεραυνώνεται, λιποθυμεῖ, ντύνεται στὰ μαῦρα καὶ ζῆ μὲ τὴ μνήμη τοῦ Λάμπρου. Στὸ τέλος ὁ Λάμπρος ἐπιστρέφει, ὁ Νάσος ἐξευτελίζεται, ζητεῖ συχώρεση ἀπὸ τὸ Λάμπρο καὶ καταλήγει τὸ ἔργο στὴν εὐτυχῆ ἔνωση τῶν δυὸ ἀγαπημένων.

Ἡ δραματικὴ σύνθεση τῆς πλοκῆς, ἡ διαγραφὴ τῶν χαρακτήρων, ἡ κίνησις τῶν προσώπων ἐπὶ τῆς σκηνῆς, εἶνε τόσο ὠλοκληρωμένα καὶ πετυχημένα, ὥστε νὰ μπορῆ κανεὶς νὰ χαρακτηρίσῃ τὸ ἔργο ὡς ἀξιόλογο.

Ὅσο γιὰ τὸ ἀνέβασμα τοῦ ἔργου κατὰ γενικὴ ὁμολογία ὁ θίασος Ἄννας Χριστοφορίδη—Θ. Καμενίδη ξεπέρασε τὸν ἑαυτό του. Ἡ Ἄννα ὡς βλαχοπούλα Δρόσω ἦταν ἀφθαστὴ καὶ προκάλεσε ρίγη συγκινήσεως μὲ τὴν αἰσθηματικὴ τῆς ἔκφραση σ' ὅλες βέβαια τὶς μεταπτώσεις τῆς τύχης ἀλλὰ κυρίως στὴ σκηνὴ ποὺ μαθαίνει ὅτι σκοτώθηκε ὁ Λάμπρος. Λάμπρος καὶ ἐξαιρετικὸς ὁ κ. Νίκος Βασταρδῆς, ὡς Λάμπρος, Λεβέντης, αἰσθηματίας, πατριώτης. Ἦταν ὁ ἥρωας τῆς βραδειᾶς. Εὐχάριστη κατάπληξη μοῦ προξένησε ἡ θαυμασιὰ ὑπόκριση τοῦ κ. Περικλῆ Χριστοφορίδη στὸ ρόλο τοῦ Γέρο-Μάνθου. ἦταν τόσο φυσικὸς καὶ τόσο ταιριαστός, ἀλλὰ καὶ τόσο διαφορετικὸς ἀπὸ τοὺς προηγουμένους ρόλους ὅπου τὸν εἶχα ἰδεῖ, ὥστε δὲν τὸν ἀναγνώρισα. Ὁ κ. Χριστοφορίδης ἐδικαίωσε τὴ φήμη του. Ἡ εὐθυμὴ νότα, ποὺ ἔδωκε στὸ ἔργο ἐρχόταν σὰν ἀντιστάθμισμα στὴν τραγικὴ ἀτμόσφαιρά του. Στὸν εὐθυμοχρωματισμὸ συνετέλεσε καὶ ὁ ἄλλος κωμικὸς τύπος, ὁ Μπέρος, ποὺ τὸν ἔπαιξε ὡραῖα ὁ κ. Νίκος Βόκοβιτς. Ἰδιαιτέρη μνεῖα πρέπει νὰ γίνῃ γιὰ τὸν κ. Σφακιανάκη ποὺ ὑποδύθηκε τὸν ἀντιπαθητικὸ ρόλο τοῦ Νάσου. Εἶχε τόσο καλὰ σταθῆ στὸ ρόλο του καὶ μετέδωκε τὰ αἰσθήματα ποὺ προέβλεπε ὁ συγγραφέας ὥστε κάποιος θεατῆς αὐθόρμητα πετάχτηκε καὶ φώναξε:—Πήγαινε νὰ πολεμήσῃς! Καὶ γενικὰ ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ ἔπαιξαν μὲ κέφι καὶ μὲ τὴ δέουσα κατανόηση, ὅπως λ.χ. ὁ κ. Θ. Καμενίδης στοὺς δυὸ ρόλους τοῦ Κίντζιου καὶ τοῦ Κωνσταντῆ (ἰδίως στὸ δεῦτερο), ὁ κ. Θεοδωρόπουλος ὡς Κανέλλος Δεληγιάννης μὲ τὴ μεγαλοπρεπῆ ἐμφάνιση, ἡ κ. Φρ. Ζαφειρίου ὡς μητέρα τῆς Δρόσως μὲ τὴ χωριάτικη ἀπλότητα καὶ καλωσύνη.